

Biskup Pavel, služebník služebníků Božích, spolu s otci posvátného sněmu na trvalou památku

#

DEKRET O PASTÝŘSKÉ SLUŽBĚ BISKUPŮ V CÍRKVI

CHRISTUS DOMINUS ChD

#28. 10. 1965

Dekret Christus Dominus se explicitně dotýká problému řeholníků - spolupracovníků biskupa v jeho pastorační úloze v prostředí místní církve a rovněž tak i odpovědnosti biskupa vůči řeholním komunitám v jeho diecézi.

#

KAPITOLA 2

BISKUPOVÉ A MÍSTNÍ CÍRKVE * III./4. ŘEHOLNÍCI

Řeholníci a apoštolské práce

#33. Všichni řeholníci, k nimž se v následujícím počítají i členové ostatních institutů žijící podle evangelijních rad, mají v souladu s vlastním povoláním povinnost usilovně a neúnavně spolupůsobit k výstavbě a růstu celého Kristova tajemného těla a k dobru místních církví.

K dosažení těchto cílů mají přispívat především modlitbou, skutky pokání a příkladem vlastního života. Tento posvátný sněm je důrazně vyzývá, aby to vše stále více oceňovali a usilovali o to. Mají se však také více věnovat vnější apoštolské práci, přičemž je třeba mít na zřeteli zvláštní ráz každé řeholní společnosti.

#Řeholníci jako spolupracovníci biskupů v apoštolátě

#34. Řeholní kněží jsou vysvěceni pro kněžskou službu, aby i oni byli svědomitými spolupracovníky biskupského úřadu. Dnes, vzhledem k vzrůstajícím potřebám duší, mohou poskytnout biskupům ještě větší pomoc. Proto je o nich třeba říci, že v určitém pravém smyslu patří k duchovenstvu diecéze, pokud mají podíl na duchovní správě a apoštolátu pod autoritou biskupů.

Také ostatní řeholníci, muži i ženy, kteří náležejí zvláštním způsobem k diecézní rodině, poskytují posvátné hierarchii velkou pomoc a mohou, ba musí tuto pomoc neustále zvětšovat, protože vzrůstají potřeby apoštolátu.

#Zásady pro apoštolát řeholních osob v diecézích

#35. Aby apoštolská činnost v diecézích probíhala vždycky ve svornosti a aby zůstala zachována jednota diecézní kázně, stanoví se tyto základní zásady:

1) Řeholníci mají biskupům jako nástupcům apoštolů prokazovat vždy oddanou poslušnost a úctu. Kromě toho, kdykoli jsou právoplatně povoláni k apoštolské práci, mají své úkoly plnit tak, aby byli biskupovými pomocníky a podřízenými (srv. Pius XII., proslov 8.12.1950: AAS 43 (1951), 28; Pavel VI., proslov 23.5.1964: AAS 56 (1964), 571). Ba dokonce mají řeholníci pohotově a věrně vyhovět žádostem a přáním biskupů, aby převzali větší podíl na službě spásy lidí při zachování vlastního rázu institutu a podle stanov, které se mají, bude-li třeba, k tomu účelu přizpůsobit podle zásad tohoto koncilního dekretu.

Především mohou být řeholní instituty, které se nevěnují jen rozjímavému životu, vzhledem k naléhavým potřebám duší a nedostatku diecézního duchovenstva přizvány biskupy, aby pomáhaly při různých pastoračních službách, ovšem s přihlédnutím k vlastnímu rázu dotyčného institutu. Představení ať podle svých sil podporují takovou činnost, také když jde o převzetí farností, třeba jen dočasné.

2) Řeholníci, vyslaní do externí apoštolské práce, ať jsou proniknuti duchem své řehole a ať věrně zachovávají řeholi a podřízenost vlastním představeným. Biskupové ať neopomenou připomínat jim tuto povinnost.

3) Exempce, která řeholníky vyjímá z pravomoci biskupů a podřizuje papeži nebo jiné církevní autoritě, se týká hlavně vnitřního řádu institutů v zájmu lepšího uspořádání a spojení všeho v nich a růstu i dokonalosti řeholního života (srv. Lev XIII., apošt. konst. Romanos Pontifices, 8.5.1881: Acta leonis XIII, sv. II (1882), 234n); také proto, aby jimi papež mohl lépe disponovat k dobru celé církve (srv. Pavel VI., proslov 23.5.1964: AAS 56 (1964), 570-571) nebo jiná náležitá autorita k dobru církvi v oblasti své jurisdikce.

Tato exempce však nevyklučuje podřízení řeholníků jurisdikci biskupů v jednotlivých diecézích podle práva, pokud to vyžaduje realizace pastýřské služby biskupů a řádné vedení duchovní správy (srv. Pius XII., proslov 8.12.1950: uv.m).

4) Všichni řeholníci, exemptní i neexemptní, podléhají pravomoci místních ordinářů ve věcech, které se týkají veřejné bohoslužby, ovšem při zachování rozdílnosti ritů; dále ve věcech duchovní správy, kázání pro lid, náboženského a mravního poučování věřících, zvláště dětí, katechetického vyučování a liturgické výchovy; také pokud jde o důstojnost duchovního stavu a různé práce, které mají vztah k apoštolské činnosti. Také katolické školy vedené řeholníky jsou podřízeny místním ordinářům, pokud jde o jejich všeobecný řád a dohled nad nimi, přičemž zůstává řeholníkům zachováno právo na řízení školy. Řeholníci mají také zachovávat všechno, co biskupské koncily nebo konference právoplatně vyhlásí jako závazné pro všechny.

5) Ať se pěstuje spořádaná spolupráce mezi řeholními instituty navzájem a s diecézním duchovenstvem. Kromě toho má být těsná koordinace apoštolských děl a aktivit; to závisí hlavně na nadpřirozeném, v lásce zakořeněném a upevněném postoji duše a mysli. Apoštolskému stolci přísluší starat se o takovou koordinaci v celé církvi, biskupům v jejich diecézích, patriarchálním synodám a biskupským konferencím na jejich vlastním území. Biskupové nebo biskupské konference, řeholní představení nebo konference vyšších představených by měli v zájmu apoštolského díla, které řeholníci konají, postupovat po předchozí vzájemné dohodě.

6) Aby se pěstovaly svorné a plodné vztahy mezi biskupy a řeholníky, měli by se biskupové a řeholní představení scházet v určitých lhůtách nebo kdykoli se to ukáže žádoucí; ať uvažují o otázkách, které se týkají všeobecně apoštolátu na dotyčném území.

OBSAH

KAPITOLA 2 * BISKUPOVÉ A MÍSTNÍ CÍRKVE *

III./4. ŘEHOLNÍCI

33. Řeholníci a apoštolské práce	33
34. Řeholníci jako spolupracovníci biskupů v apoštolátě	33
35. Zásady pro apoštolát řeholních osob v diecézích	33